

ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Ἄνεργη τεμπελιά.

Καλοκαιριάτικος οὐρανός, κορεσμένος διάλυμα στερεῶν στοῦ φῶς. Κατάλοιπα ἀτομικῶν διαθέσεων τὰ μικρὰ ἄσπρα σύννεφα, μετέωρα οὐράνια ἰζήματα τοῦ γαλάζιου. Πλῆθος κόσμος στή θάλασσα, τὸν καθρέφτη τοῦ οὐρανοῦ. Τὰ κορμιὰ δὲν ξεχωρίζουν. Βλέπεις μόνο κεφάλια. Κάθε ὑπόσταση χορταίνει φῶς στήν ἀκρογιαλιά. Ὁ καθεὶς πέριξ τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τῶν ἄλλων διαγράφει τροχιῆς πλανητῶν περπατώντας. Λαχτάρεις οἱ ἄνθρωποι. Μιὰ οὐρὰ λαυρακιοῦ χτυπάει στοῦ μάτι τὴ χρυσόφα. Ἄνεμίζουν τὰ χέρια ψηλὰ σὰν φτερὰ ἄσώματα παίζοντας. Μείναν τὰ καθίσματα ἄδεια. Μάννα, παιδί καὶ κορίτσι μακρύναν. Κυματίζει ἡ μπουκαδούρα μιὰ τριανταφυλλιά μπλούζα. Ἄλλοι κυματισμοὶ ὑγροὶ ξαπλώνουν στοῦ ἄμμο. Πᾶνε κι' ἔρχονται κοπάδι τὰ κύματα. Κύματα γνωστῶν καὶ ἄγνωστων. Ἐνα λιγερό μελαχροινὸ πρόσωπο ζυγιάζεται σὰν πουλί πάνω σ' ἕναν ὦμο ἀντρίκειο. Οἱ ὦμοπλάτες παρομοιάζουν φτερά. Ἐνα κλωνί, ἐφηβικὸ χέρι, περιαδράζει τὸ κίτρινο πουλί. Στὰ κλουβιά καὶ τὰ νερένια κελαϊδήματα. Ἄναψύχονται οἱ ἀρθρώσεις τῶν τροχειῶν τῶν ἀστέρων. Οἱ κομῆτες ἀπογυμνώνονται τὰ μαλλιά τους. Ἄλλους τοὺς ντύνει ἡ βλάστηση μ' ἀνάπαυση. Κρεμιέται ἕνα πουκάμισο στήν ἀτμόσφαιρα. Ἡ πλάση μεταμορφώνεται σ' ἀνάσα νεαροῦ ἔρωτα, ποὺ ὄνειρεύεται. Βλέπει τὸ κορμί του γενομένο ναό. Μέσα στήν ἐκκλησία κατάστιχα, μὲ τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν πραγμάτων καὶ προσώπων. Χιλιάδες φύλλα, σελίδες, γραμμένες ἐπικλήσεις. «Κάτσε νὰ φᾶς, κάτσε νὰ πιεῖς, κάτσε νὰ τραγουδήσεις, εἰκὼν εἰμὶ τῆς ἀρρήτου δόξης σου». Ἄνοίγει τὰ μάτια του κι' ἀντικρύζει μιὰ ζαχαροζύμωτη, ποὺ τὴ φιλᾷ στοῦ στόμα.